

AYHAN KARAYALÇIN'IN SEÇTİKLERİ

KÖY ENSTİTÜLERİNİN KURULUŞLARININ 50. YILINDA MAHMUT MAKAL VE FAUST'UN DEDİĞİ

Kuruluşlarının 50. yılında köy enstitüleri üzerine çok yazılar yazıldı, kitaplar çıkarıldı. Enstitülerin hayatın koşullarına göre enstitülere gömül verdiğini görüyoruz. 17 Nisan 1940'ta kurulan köy enstitüleri, İkinci Dünya Savaşı'nın yokluk ve kıtlık yıllarında hızla yayıldı. Çok partili düzene geçtiğimiz 1946'dan sonra amaçlarından sapırıldı, 1952'den sonra adları da tarife karıştı.

Enstitüler, 1946'da CHP'nin sağ kanadının ağırlığıyla yazılandırılmaya başlandı. 1950'de DP'nin yönetimi ele geçirmesiyle de yavaş kolaylıkla gerçekleşti. Köy enstitüleri kapatılmayıp da, 1946'daki başarıyla çalışmalar sürseydi, 1956'da okuluza köy ve öğretmenler öğrenci kalıyordu. Kuruluşlarından 50 yıl sonra bugün, okullarımızın % 40'ının oranını gereksinimi var. O zaman "okullarımız bir bir yapacak" diyelet yapacak" diyen yöneticilerimiz, bugün, "kendini okulu kendin yap!" demekten utanç duyuyorlardı.

Köy enstitülerinin öğrencileri, köy koşullarına göre yetiştiriliyordu. İki yıl öncesinden giderek köy beldiydi. Okul yapımı o yata yetiştiriliyordu. Köy enstitüleri, köylere "okulluğu öğretmelerde" öğrencileri sürdürerek, onların görsel ve işlevsel yararlı olmaları için her çabayı sürdürüyordu. Öğretmenin görevi yalnızca abece öğretmekle bitmiyordu. Becerili olarak yetiştirilen öğretmen, okulun kendisi maraflıydı. Köyün öteki sorunlarının çözümüne katkıda bulunabiliyordu. Ama, 1946'da durum böyleydi. Köyde giden öğretimin, arkasında devlet bütçesi bulamadı. Ağası, tefeci, işkâğıtçı, politikacı karşındaydı. Köy enstitüsü karucuları, yöneticileri, öğretmenleri işlerinden atılmışlar, ağır karacılımlarla sınırlanmışlar, ağır çekilmişlerdi. Bu durum karşısında köye gidenlerden, yenik düşenler oldu. Ama çoğunluk, bünceğinde da olsa, kendini ve çevresini değiştirmeye adanmıştı.

"Teşkil ederim sana!"

Davranışa bakın! Yasa adamlarına bakın! Candaşın sokulmasına bağlı bir şey. Ya da kapıkulu olmamıza, öyle davranmamıza.

Tarihin saptadığı en son teodası Kozan'da. Onun istüne yakalan. Türkleri halk söyler durur daha.

Bugün bile Kozan, teodas artıklarını istemediğimiz kadar çok olduğu bir icedir. Bu yüzden halk, kendi benliğini bulamamıştır. Çünkü "agalar her şeyi kaadirdir". Kim söyle bakalım, yüzyıllarca bakmaya başlasa kalasına vurulur ve dargın bakmaya başlanır. Onun için de, kimse yakan bakmaya cesurt edemez.

Hayırın bir kınaına da, bir kanyunun çignedici kurumun bir kurbaga ölüsü üstüldü. Yaluz, bu kurbaga kurumun büyük bir saçı vardır. On sol avazı ayaga kalktı. Kanyun öyle biçimlendirmişti.

Sandı bu öğretimin bilimsel emsaledi ve vıc emsali, dünde aslı on sol avazı ayaga kalktı kurbaga ölüsü. İpi lici, ali kurbagadan öğretiminin solucununa tesbite çalışırdı.

Simdi Akso Köy Enstitüsünün "idare"sindiyiz. Bakan öğrenciyi:

"Sen benimde nasıl böyle konuşabilirsin?"

Okul Müdürü Halil Öztürk de onadur ve Aksakala destek verir, poz kırarak.

"Ben dışındakilerin söylerini" der Aksakal.

"Sen, gittigin her yerde seletceğini" der Bakan.

Sözü Aksakal alır:

"İydidin kadar izlet! Siz egemen sindir, uskan tulleter alımsınız, konuşana bir yunruk vurup yere devir yorsunuz. Lık bir toplım oluşuyor böylece."

Saat 9 oldu, 9.30 oldu, 10 oldu. Ortada ne Vali, ne de Muavin vardı. Sabırsızlanmaya başlanmıştık. Kalkık, salonda grizmek istedik. Bay Hadenem olduğu anlaşılan pala brykklı bir adamı:

"Ortalakta oturmayınız, duvar dibinde durun!" dedi. Salon yeni paspaslanmıştı. Bu uyarı beni daha da tedirgin etti. Valinin Odacısı olduğu anlaşılan Bay Hadenem'e:

"Bakar mıyız Hemşerim, Ankara Vilayet Konagında çalışma kaçta başlar? Bir erken gelmiş olmayızın sakın!" dedim.

İNÖNÜ LİSESİ

Bir gazetenin "okuyucu mektubu" köşesinde yazıyor: Bu bir okuyucu:

"Abana İnönü Lisesindeki öğrenciler, Lise Müdürün Arşel Karayla 'tembeller' ve 'calıkanlar' olarak ikiye bölündü. Bu ayırım, hem ortaokul, hem de lise öğrencilerine uygulanmaktadır. Okulda çocuğu bulunan bizleri bu durum çok tedirgin ediyor. Durumu gazeteniz aracılığıyla kamuoyuna duyurmanızı, İl Milli Eğitim Müdürlüğü ya da Valilikçe bu konuda duyurulara açıklama yapılmasını istiyoruz."

(Mahmut Makal, Faust'un Dedik, Sayfa 111)

Köy enstitülerinin öğrencileri, köy koşullarına göre yetiştiriliyordu. İki yıl öncesinden giderek köy beldiydi. Okul yapımı o yata yetiştiriliyordu. Köy enstitüleri, köylere "okulluğu öğretmelerde" öğrencileri sürdürerek, onların görsel ve işlevsel yararlı olmaları için her çabayı sürdürüyordu. Öğretmenin görevi yalnızca abece öğretmekle bitmiyordu. Becerili olarak yetiştirilen öğretmen, okulun kendisi maraflıydı. Köyün öteki sorunlarının çözümüne katkıda bulunabiliyordu. Ama, 1946'da durum böyleydi. Köyde giden öğretimin, arkasında devlet bütçesi bulamadı. Ağası, tefeci, işkâğıtçı, politikacı karşındaydı. Köy enstitüsü karucuları, yöneticileri, öğretmenleri işlerinden atılmışlar, ağır karacılımlarla sınırlanmışlar, ağır çekilmişlerdi. Bu durum karşısında köye gidenlerden, yenik düşenler oldu. Ama çoğunluk, bünceğinde da olsa, kendini ve çevresini değiştirmeye adanmıştı.

Köy enstitülerinden geçici yararları yetmişti. Bonları başında Mahmut Makal gelir. Makal, köy enstitülerinin simgesi. 1950'de yayımladığı "Bilin Köy" yapıtıyla köy gerçeğini olduğu gibi ortaya koyan büyük bir firtına kopardı. Sık sık başı derde girdi. Ama, gerçekleri söylemeyi sürdürmekten yılmadı.

Makalın yayımladığı yapıtı 15 tir, ilk yapıtı "Bilin Köy" de tını çaplağıyla köyü anlatıyordu. Son kitabı Faust'un Dedik ödeysetti, köy de anlatılmakla beraber, ağırık kenttedir Makal, yalnızca kendini değil, kimi arkadaşlarını da sergiler bu yapıtımda.

Aslanın yanında kendilerini herşeyin üzerinde sayan: istilerinin yanında diklen piklin olan kimi kaymakam, vali, okul müdürü, genel müdür, bakan, yazıcı, beklin, alay komutanı gibi bağnazların karşısında eğilmeyen köy enstitüsü çakışlı kimi öğretmenlerin tepkilerini, savaslarının öykülerini de var bu yapıtta. Yan setunlarda bunlardan alıntılar bulacaksınız. Makallar çoğaldıkça, bu bağnaz okumayla kökleri kazınmayacaktır.

Köy enstitülerini kapatmakla, köyü "yünden" canlandırılmak için, ele geçen tarihini en büyük olanığı en gellenmiştir.

Köy enstitülerinin kuruluşunun 50. yılında, enstitülerin yapıtlarından örnekler vermeye sürdüreceğini duyurur, enstitülerini ve enstitülerini verileri sayıyla selamlarım.

Ayhan KARAYALÇIN

1 Mahmut Makal, Faust'un Dedik, Gökten Yayıncılık, İstanbul, 144 sayfa, 3.000 TL.

İstanbul'da enstitülerle ilgili Gökten Yayıncılık (Tel: 339 72 13) Özgür Dalgın (Tel: 326 25 13) Abana Gazetesi, İstanbul Temsilci Bürosu'ndan teminli olarak da temin edilebilir.

Kızın Hademe:

"Senün istüne lüzun mu, ne zaman gelirse geli?"

Beklemeye başladık. Elbette duvar dibinde ve de ayakta. Bir ara Bay Hadenem, bekleyenleri ve oturanları ayaga kaldıra rak, duvar dibine sıraladı, dargın durmamızı öğütlediikten sonra:

"Selan dur!" komutu verdi. "Bir büyük" gelmişti.

Saat 10.30'u gösteriyordu. İyice bozulmuştu. Hadenem'e:

Saat 10.30'da görevi başlayan adam için ayaga kalkmaz? Selam da durmayorum!" diyerek tepkisini gösterdim. Arkadaşım beklemekten usandı, kaybolmuştu.

Gelen "büyük", bizim yanı vereceğimize Vali Muavinimiz' baktım, çağıracağımız yok. Bey dakika sonra kapıyı çalıp girildi içeri. Muavin Bey, sigarası elinde, gazete okuyordu. Elindeki yazıyı uzattım.

"Dışarda bekle!" dedi, hiç yürüne bakmadan. Elinden aldığı belgeyi, masanın öteki ucuna ters yüz bıraktı.

Dıyari çıkınca, on dakikadan çok bekleyemedim. Yendi den kapıyı çalıp girdim. Hiç yazıma bakmadan "dışarda bekle!" dedi yine. Gazete okumayı sürdürüyordu. Ben de yazıyı oradan alıp, Ziraat Müdürüne, oradan Fındıklık Müdürlüğüne, daha sonra da Orman Çiftliğine gidecektim. Saat 17'ye dek yetiştirilmeme karabasıma içindeydim.

Saat 11 olmuştu. Hademem'e:

"Vali Bey geliyor, duvara doğru çekilin, selam durum dargın durun!" diyordu. Gelen, Vali Nevzat Tandoğan'dı. Uzun boylu, çok ağırbaşlı ve resmi görünüşlüydü. Vali oda sına girerken, ben de Muavinin odasına daldım yine. Sigara içmesi, gazete okuması sürüyordu. Kahve de içiyordu bu kez.

"Bey efendi, benim belgemi imzalayacaktır?" demem le Muavin baktığı yine:

"Çık dışarı da, bekle dedim sana!"

Masanın yanına varıp yazımı kapıya, ben de serteldim:

"Sizin imzanızın olması şart değil! Vali Tandoğan da imzalar! Vali adamı yemez ya!" dememle adam kahveyi mahveyi bıraktı, ayaga fırladı gibi, sol biledimden yakaladı. Bende de korku kaldırdı.

(Sıra 4. 101)

HAYATİ TAHSİN YILMAZ GÖLKÖY ENSTİTÜSÜ ÜZERİNE KİTAP YAZIYOR

Gazetemiz Genel Yayın Müdürü Hayati Tahsin Yılmaz, Kastamonu Gökçöy Enstitüsünü anlatan bir kitap hazırlıyor.

İki bölümden oluşacak kitabın birinci bölümünde, Gökçöy öne çıkılarak enstitülerin kısa tarihçesi, ikinci bölümde de okulları verilecek.

İşveç'te oturan Hayati Tahsin Yılmaz, kitabının daha sağlıklı olabilmesi için, yazını izni geldiğinde, adreslerini edinebildiği sınıf arkadaşlarını bularak, anı tazeleyecek (gazetemiz, H. T. Yılmaz'ın sınıf arkadaşları olan Gökçöy Enstitüsü 1952 yılı 5-B sınıfı çıkışlı 21 emekli öğretmenle yollanıyor).

Adı "Son Köy Enstitüsü" olacak olan kitap, köy enstitülerinin 50. kuruluş yılı olan bu yılın sonlarında çıkacak.

YARININ ABANASINI NASIL İSTİYORUZ

(Rıza Yılmaz)

Yaradışına çalışmaya giden insanlarımız, zamanla parçası yünden güçlenmişlerdir. Tüm bunların sonucunda komita istek artmıştır. Bu da, kızıları ve kolları değerlerini yükseltmiştir. Bu nedenle komita, alan ve satan açısından olduğu kadar, arsesini yüklenicisi verenele açısından da iyi bir yatırımcı olmuştur.

Abana'dan konut alanların ya da yapımcıların büyük çoğunluğunun başka yerlerde de komitaları vardır. Bu insanlar ya emekli oluncaya büyük kentlerden kaçıyorlar ya da yarı-lik için Abana'ya geliyorlar. Ayrıca Abana'da olmayıp da, Abana'nın doğuşu ve insanlarını çekici bularak yaşlık alanları da var. Son yıllarda birçok bahçeli evin (villa) yapıldığını da görüyoruz.

Elbette bu nüfustaki eski ve yeni belediye yönetiminin de büyük payı vardır. Yüksek yapıların yapılmasına izin verilmesi ve imar planında yapılan değişiklikler genelde yüklenici ve arsanı olanları hoşnut etmiştir. Bunlar, belli ölçülerde istikrar olmuştur. Doğrudan gelecek yerleşenler, başta esnaf olmak üzere, toplumun tüm kesimlerinden ilgi gönmüşlerdir.

Yukarıda anlatılanların sonucu, hızlı bir kentleşme ya da yarılaşma başlamıştır. Birçok bakımdan, on yıl öncesinin dengeleri altüst olmuştur. Durum, birçok sorunu beraberinde getirmiştir ya da kimi sorunlar gözönüne çıkmıştır.

En başta, bu son on yılda Abana'ya yerleşen insanlar, sosyal yaşamı çeşitli yönlerden değiştirmişlerdir. İçerideki büyük arazi olmuştur. Kültür düzeyi yükselmiştir. Geleneksel planının yerini deniz kenarları almıştır. Bunların yanında son yıllarda olumsuz olaylar da yaşanmıştır. Herse, ilk okulların gündeme gelmesi, insanların birbirine yabancılaşması bunlara örnek olarak gösterilebilir.

Altyapı sorunları ortaya çıkmıştır. Bunun en başında ulaşım gelmektedir. Abana'nın dışarıyla bağlantısını sağlayan yolların durumu, yıllardan beri içler acısıdır. Bu, daha çok geçici batıya başlamıştır. Kent içi cadde ve sokakları maddi ve köy yolları yetmesi kalmıştır. İçme suyu ihtiyacı ve drenajı (pembe) alarm vermektedir. Kimi mahallelerde su yoktur. Bu nedenle buslara yarım yapılmaktadır. Pekiştirici (kanalizasyon) yetmesi kalmıştır. Pazar yeri ve su alanları sorunu vardır. Diğün salınımı ve deniz kenarları, her etkinlikleri için büyük altıyapı gereksinimi vardır. Çöp, önemli bir sorundur. Deniz kıyılarını çirkinleştiren kurtarılmamıştır. Bunlar, ilk aklı gelen altyapı sorunlarıdır. Biraz düşünülürse ulaştırma, su, elektrik, sağlık, eğitim, sosiyel sorunlar da çıkarılabilir.

Sosyal altyapı bugün için sorundur. Abana'nın ekonomik yaşamına yön verecek işlerin başında gelmektedir. Fakat alan içi yapı gereksinimi doğrudan doğruya gelmiştir. Yemden bir göç yaşamını yaşamaya başlamıştır. Köylere dönmek, hizmetler hep kısırlı kalmıştır. Bunun nedenleri de şunlardır:

Yeni insan, sezonun çok kısa olmasına karşın, umudunu turizme bağlamıştır. Bu türdeki her yatırımcı anlayışla kavranılmaktadır. Abana, acı bir tırlı köyü ıneği yaşamaktadır. Yanlış uygulamalar sonucu, tırlı köyü Abana'ya çekmenin çaresi sağlanamamıştır. Bölgeye göre çok kısa sürelerle çalıştırılmaktadır. Abana'nın, kıyıda ki tek restoran bu nedenle yerliye ve turistlere kapalı bir duruma geçmiştir. Pansiyonculuk, istenilen düzeyde değildir. Camping alanı sorundur. Abana'nın turizm politikası bir an önce tanımlanmalı ve belirlenmelidir.

Su anda Abana'daki herkes, Abana'nın kalabalıklaşmasını istiyor. Bunun nedenini, geçmişte yaşanan olaylara bağlamak olmalıdır. Ama şimdi yollar da değişimlere gerek:

Doğrudan gelen insanlar Abana kendi potansiyelini değerlendiriyor. Sosyal ve kültürel yaşamı çeşitli yönlerde ne şekilde değiştiriyor? Altyapı sorunları nasıl çözülecek? Yapılaşma, belli ölçüler içinde de olsa şimdiki dek belli bir plan içerisinde gelişti. Bundan sonra böyle sürülecek mi? Günden güne ilçedeki ağaç sayı ve yeşil alanlar azalıyor. Abana'nın görünümü her gün değişiyor. Mayı ile yeşilin arasına beton veğimisi giriyor. Yüksek yapılar her yer kaplıyor. Bunlar bugün gördüğümüz kaçabilir. Ama yarın, Abana İstanbul'un herhangi bir yerinde durduğunda istenilen görünümün olmayacağı.

Ortaya çıkan bugünkü sorunlar çözülemeyen boyutta değildir. Ama hızla geçmeyen biraz daha dalgınlık bulmak, karmaşık bir durum olmaktadır.

Ben buradan, çok yönlü bir tartışma açmak istiyorum. Artık bir karar vermenin zamanı gelmiştir. Bu durumdan başta Belediye olmak üzere dernekler, kooperatifler, sivil kulüpler, köydenişimlerde olan insanlar ve tüm Abanalılar sorumludur. Tartışma, kalabalıklaşım ama, nasıl? Kalabalık bir Abana'dan beklenenler nelerdir? Beraberinde gelen sorunlar nasıl çözülecek? Yarının Abanasını nasıl istiyoruz? Bu konularda özellikle gündelik Sosyal Demokrat Belediye yönetimi belediye ve sivil sınıfların katkıları büyük sorumlulukları vardır. Her konuda uzun süreli planlar hazırlanmalı ve bir an önce uygulamaya geçilmelidir.

Nesrettin AKTİ

VECDİ İLHAN'LA

Kurtuluş Salim YILMAZ

Kayınvalidesi Rahmetli Ata Yaman'ın Amca, kıy ve yaz tatilini burada geçirirdi. Sık sık olarak evini otağına götürürdük. Evin tamamı da imiş yaşamın da tamamı da. Abana'da gerçek anlamıyla tatil yapan sivilereydi. Fakat bu yaşam biçimini var. A. abana, şimdi Abana'ya nasıl ulaştı? Ancak bunu öğrenelim, tartışalım.

Bizim Abana'ya sempatisi aşağı yukarı 1954'te başladı. Biz, CHP'li bir aileyiz. Abana'nın hep CHP'li olarak kalması, Abana'ya sepmamızın baş nedenidir. Gerçek Kayınvalidesi Ata Yaman'ın, gerekse bizi, CHP'yi benimsemiş kişilerdik. Abana o seçimlerde bir bayra CHP'yi tutmuş. Abana'ya sempatisi attırdı. Kayınvalidesi o zaman CHP'li başkanıydı. Ben de yönetim kurulu üyesiydim. İlk ne zaman geldim Abana'ya?

1954'te, ilçelik kaldırıncı. Yol çok bozuktur, jeep ile geldik. Abana'da devletten hiçbir kuruluşa kalmamıştı. Abana'nın kendisi yönetiyordu. Bunun gereğiyle ve insanların eğitilmişliği, sonra bölgenin hayatı oluk. Sonra da bir ev yapıldı.

Abana'da İngilizce kampları kuruluyordu. Burada turizmin almasıyla sebebiyle kendisi bir ev yaptırıldı. Bir hayli de para harcadı. Sonra Abana'nın bir sivilin Kastamonu'ya döndüğü.

Abana'nın yeniden ilçe olması çalışmaları da başladı.

Elbette katıldı. 1960'ta kadar büyük mücadele verdik. Gerek mecliste, gerekse ilçede çok çalıştık. İsmet Paşa'nın da büyük gayreti oldu. İlçelik elinden alınan Abana turizme açılma, bölgenin Türkiye genelinde tanınmaya başladı. Çok güzel bir yer olduğu, insanların cara yakın olduğu, çok terbiyeli ve temiz olduğu vardı. Ondan sonra Kastamonu'da Abana'ya akmağa başladık.

Kimler geldi sizden sonra?

Biz ev yaptırarak, Ankara'dan Tahir Mümtaz Yaman'la bir ev yaptırıldı. Ondan sonra bitti. Kastamonu'dan Abana'da ev yaptıran, yolları burada kalması idi.

Şimdi, diğer gibi kaç Kastamonu'da var Abana'da ev yaptıran?

Vali, sanıyorum her ilçede Abana'ya gelen ve eskan yemi almayı isteyenlerden bir kısmı. Ondan sonra bitti. Kastamonu'da var Abana'da ev yaptıran, yolları burada kalması idi.

Şimdi, diğer gibi kaç Kastamonu'da var Abana'da ev yaptıran?

Halk da benimsedi. Halk, turizmi benimseyenler oldu. Abana

VECDİ İLHAN
ve geçti. O zaman Abana daha yeni kuruluyordu. Abana'da halkın almasıyla, demin kuruluştan yıldırdı. Ankara'ya geldiler. Meclisin kapısında halkın aradılar. Zaten bir mücadele vardı Abana'da. Sivil sınıfla sınırlı Abana'ya.

MAHMUT MAKAL

(Rıza Yılmaz)

Ben, devlet dairesinde saat 9'da işe başladım. 11'de işe giden Valinin Muayini de 10.10'da gelir, sonra da garaje, sigara, kahve faslını başlar. Burada kim hizmet yapar?" dedim.

Birinci ot döneminde en iyi notları bir almıştık. Bu gün Harp Tashih Öğretmeni, "tam köy emittini çıkışla ayağa kalksın" dedi. Sonra da, "bu dönem sizin hepimizi ayağa çıkaracağız" dedi. "Çavuş" çıkartacakları yarı. Ökölüde. Çavuşun istediğini ayağa kaldırıyor, dersle ilgili soruları soruyordu. Kıpırtıya Koy Emittini çıkışla. Haydar Sonuç da kaldırıldı. Arandıydı. Çok uğraklı bir biçimde, "bu sınıfların hiçbirine cevap vermiyorduk. Bana sınıfların" dedi ve oturdu.

Kıtaab Herif, sen beryin neyisin, kiminle konuştuğunun farkında mısın?"

Ben, Harp Tashih Öğretmeni ve Okulumuzun Alay Komutanı ile konuşuyordum. Bununla da emir duyuyordum. Çünkü siz, en büyüğünden en küçüğüne kadar bu bürketi bir yapıyorsunuz. Biz buraya sadık dinlenmeye geldik. Yanların verdiği bir hukki kullanmaya gelmek. Sonunda, aradığını nitelikleri bulamazsınız, bize demiş takmayacaklar. Ben, u demer daha şimdiden istemiyorsunuz! Benim yedi sülahe, yedi yüzyıldır bu sınıfla ve olarak hizmet ettim. Bu, sandığınız kadar küçük bir hizmet değildi!"

Yaaa!"

Evet, öyledir. Söyleyin, bizim bizim suçumuz köylü çocuğu olmaması mıdır? Büyük Atanık, "memleketin elinde köylüde" deken, yanlış mı söyledim acaba sizce? Buna ne biliyorsunuz?" dedi ve yüzünü masaya fütüğüyle vurdu.

Kaya'ya bir dilekçe yazıveriyorum, Kaymakama yazıveriyorum. Ama tepki görüyorum Kaymakamdan. "Ne dedi Kaymakam?" diye soruyorum, söyle diyin.

Su Yerkurdu öğretmeni olan Eskekoğlu Eskek mi vardı bu dilekçeyi? O mikrop her taşın altından çıkıyor?"

O gün ilçenin pazarydı. Pazarla giderek bu sınıfla, bir de eşek yolları aldım. Vardım Kaymakamın yanına, kendimi tanıttım. "Otur, ne istiyorsun?" demedi. Dik, dik bakıyor, elindeki yollarla da bir anlam veremiyordum. Ben de, çok gönlü olarak yollarla hayata kaldırıyorum.

Kaymakam Bey, siz bu ilçenin başınız. Devleti temsil ediyorsunuz. Bütün büyüğünüz, Emrediyor!"

Daha söyleyimi bilmeden Kaymakam.

Onu hele Hoca, bir dedim mi var senin?"

Var ya Kaymakam Bey.

Neymiş, anlat bakalım!

İki yular aldım Kaymakam Bey. Bir küçük başlan içti, oteki de büyük başlan içti."

Bana ne senin yularından bel?"

Yok Elendim, bir zanaatlılar içti!"

Devletin öğretmeni eşekse, onun başı olan kaymakam daha büyüğün. Ben eşekle bir iş yapıyorsun, bu küçük yarın takarızın, büyük yular da size armağan edeceğiz!"